

Folketingets Indenrigs- og Boligudvalg

Stormgade 2-6
1470 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2021 - 7426

Svar på spørgsmål fra udvalget stillet den 29. november 2021.

Doknr.
470817

Dato
13-12-2021

Spørgsmål nr. 91:

”Vil ministeren bekræfte, at a) følgende tekst, fra Vejledning om lokalplanlægning, pkt. 2.3.2.2, 3. nederste afsnit på side 49, hvor der står at ” Erfaringsmæssigt overgår mange af disse boliger ad åre til ‘almindelige boliger’ , må forstås således, at disse boligertilstedeværelse er en kendsgerning der må accepteres, uanset at en oprindelig tilknytning mellem beboelse og erhverv på samme ejendom ikke længere er til stede, og b) at det ikke vil være i strid med grundlovens § 73, om ejendomsrettens ukrænkelighed, hvis en kommune passivt har ladet sådanne ejendomme bebo igennem en periode på 15-25 år, og først derefter vælger at nedlægge forbud imod fortsat beboelse af sådanne ejendomme, som ikke fungerer som portnerboliger?”

Svar:

Bolig- og Planstyrelsen har til brug for besvarelsen af spørgsmålet oplyst følgende:

”Den citerede tekst indgår i et afsnit om portnerboliger i industriområder i vejledning om lokalplanlægning fra 2009.

Det er Bolig- og Planstyrelsens opfattelse, at det som udgangspunkt må lægges til grund, at det vil være i strid med lokalplanen, at en portnerbolig overgår til almindelig bolig, hvis lokalplanen indeholder en bestemmelse om, at der kan etableres en portnerbolig i forbindelse med en virksomhed, og planen ikke i øvrigt giver mulighed for at etablere bolig. Det kan altså ikke generelt lægges til grund, at en overgang fra portnerbolig til almindelig bolig må accepteres. Om en konkret bolig er i strid med lokalplanen, afgøres af kommunen efter en vurdering af sagens omstændigheder, herunder evt. en fortolkning af bestemmelserne i den pågældende lokalplan.

For så vidt angår muligheden for at påbyde en fortsat anvendelse som almindelig bolig stoppet, kan der henvises til, at en kommune efter praksis kan fortabe retten til at kræve lovliggørelse efter en vis tid, hvis ejeren har berettigede forventninger om, at forholdet ikke vil blive krævet lovliggjort. Det kan fx være tilfældet, hvis kommunen er bekendt med et muligt ulovligt forhold, men ikke inden for et rimeligt tidsrum har søgt forholdet lovliggjort, eller hvis ejeren af andre årsager - bl.a. at der er gået meget lang tid - har haft grund til at indrette sig i tillid til, at forholdet ikke ville blive krævet lovliggjort. Om et konkret forhold kan kræves lovliggjort, afgøres af kommunen efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder.

Det gælder generelt, at en kommunes afgørelser efter planloven – herunder om de nævnte forhold - kan påklages til Planklagenævnet efter lovens almindelige regler.”

Med venlig hilsen

Kaare Dybvad Bek